

"ABSURDI JA HULVATON"

-ohjaaja Jukka Rantanen,
Kansallisteatteri

Koira
joka kävi
coffee shopissa

WSOY Pete Suhonen

PETE SUHONEN

Koira
joka kävi
coffee
shopissa

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ote runoilija Leif Fårdingin jäähyväiskirjeestä
sivulla 140 on lainaus Suomi-lehden numerosta 7/1984.

© PETE SUHONEN JA WSOY 2015

ISBN 978-951-0-41289-3

PAINETTU EU:SSA

*Mitä enemmän opin ihmisestä,
sitä enemmän pidän koirista.*

— CHARLES DE GAULLE

TEKIJÄN ALKUSANAT

Syksyllä 2010, kun työskentelin vielä *City*-lehdessä, tutustuin komisario Niko Muinoseen Helsingin huume-
poliisista. Hän oli suuri mies, jolla oli päärynävarta-
lo, röhönauru ja helvetin hyvät jutut. Helsingissä oli
meneillään kokaiinibuumi ja haastattelin Muinosta,
joka kertoi ettei kaupungissa sellaista yökerhoa ole-
kaan josta ei saisi nokkaansa. Kola-aalto tuli ja meni,
mutta haastattelun yhteydessä satuin mainitsemaan,
että haluaisin joskus kirjoittaa hieman enemmänkin
huumekaupasta. Muinonen katseli minua hetken hil-
jaa, nappasi sitten pöydältään tulitikun ja alkoi kaivel-
la hampaitaan, joiden väleistä olisi voinut vetää joulu-
valot. Hän sanoi kertovansa minulle yhden hyvän
stoorin, kunhan lupaisin etten julkaise sitä niin kauan
kuin hän sillä pallilla istuu.

Kuinka ollakaan, Muinonen ei kauaa sillä pallilla is-
tunut. Hän kuoli vain vajaa vuosi tapaamisemme jäl-
keen. Hän oli leikkaamassa pikkuruisen omakotitalon-
sa nurmikkaa, kun aikamoinen rasvatukos seilasi hän-
nen sydämeensä. Se ei ollut ensimmäinen kerta, mutta
viimeinen. Surullisen tapauksen takia Muinosen ker-
tomus kuului nyt minulle ja oli vapaa julkaistavaksi.

Kirjoitin Muinosen kertoman puhtaaksi, luin kuulustelupöytäkirjat ja oikeudenkäyntiasiakirjat, mutta en päässyt jutun päälle. Tiesin kyllin, halusin tietää lisää. Tarinasta näytti versovan paljon sellaista, jonka selvittäminen ei ollut kuulunut viranomaisille. Kuulukooot siis versotkin minulle, ajattelin ja ryhdyin toimeen haastatellakseni asianosaisia niin perin pohjin kuin mahdollista. Tein yhteensä 37 haastattelua, joista äänitin ja litteroin jokaisen. Tallenteiden kokonaiskesto oli yli 78 tuntia, keskeytyksettä niiden kuuntelemiseen meni yli kolme vuorokautta. Litterointini täytti 1413 liuskaa kakkosrivivälillä.

Auki keriytyi eriskummallinen ja vauhdikas tarina kahdesta tiikeribokserista, urheasta nuoresta kirjailijan alusta, autoja rakastavasta pizzakuskista, huumeisiin sortuneesta tapamuslimista, moottoripyöräjengistä, huolehtivaisesta hyperseksuaalista ja kuumailmapalloilusta. Sen seikkailun kertomiseen lehtiartikkeli olisi ollut aivan liian lyhyt muoto.

Seuraava on minun versioni siitä mitä tapahtui, miksi ja mitä tuosta kaikesta seurasi. Olen käyttänyt selonteossani runsaasti kaunokirjallisia tehokeinoja sekä mielikuvitustani – erityisesti kuvaillessani tapahtumia moottoripyöräkerhon päämajassa, jonne minulla ei ollut pääsyä – mutta vain minulle kerrotun, kuulustelupöytäkirjojen tai oikeudenkäyntiasiakirjojen tai muuten pitävästi selvitetyn puitteissa. Tästä autenttisuuden säännöstä olen poikennut vain yrittäessäni kuvata koirien mielenliikkeitä, joitakin liik-

keitäkin, sekä syytä, miksi muuan rikollinen luopui jo tavaramerkiksi muodostuneesta hiustyylistään. Lisäksi olen tehnyt arkaluonteisista lehtiartikkeleista tuttuja temppejuja: vaihtanut parin yhdistyksen ja yrityksen, kaikkien eläinten ja useimpien ihmisten nimet. Asianosaisia suojellakseni olen myös muuttanut joitakin tapahtumapaikkoja.

Mainittakoon, että Yhdysvalloissa tunnetaan niin sanottu pienen peniksen sääntö, ”the small penis rule”. Sen mukaan kirjailijan varmin keino välttää oikeusjutut on kirjoittaa miespuoliselle henkilölle pieni penis. Silloin voi olla täysin varma, että kukaan (mies) ei ilmoita tunnistaneensa itseään tekstistä. Olen hyödyntänyt tätä viisautta ilman, että minun on täytynyt kuvailla sukupuolielimiä.

Jokainen haastateltu on lukenut käsikirjoituksen ensimmäisen version ja saanut ehdottaa siihen muutoksia tai tarkennuksia. Vihoviimeistä versiota en valitettavasti onnistunut saattamaan jokaisen luettavaksi.

Haluan kiittää edesmennyttä komisario Niko Muinosta ja muita haastateltaviani. Heistä useimmat olivat hyvin avuliaita, ystävällisiä ja sanavalmiita. Lisäksi kiitän kustannustoimittajaani Samuli Knuuttia, Taiteen edistämiskeskusta ja perhettäni, joka aina vaan on – ja se siinä onkin parasta.¹

1 Jos selonteossani esiintyvät alaviitteet rasittavat silmiäsi tai hermojasi, anna olla ja riennä eteenpäin. Et edes tiedä mitä menetät, saat suurimman osan. Ainoa poikkeus on viite 36. Se sinun kannattaa lukea, kun pääset kohdalle.

I

SISÄÄN

Eli kuinka kilo heroinia saapui Helsinkiin.

I

18-vuotias Jami Järvensyrjä ei ollut välkky, mutta ei Linnunradan tyhminkään jätkä. Jos hän jotain oli, niin sellainen lyhytjänteinen putkiaivo, joka halusi kaiken nopeasti. Hän söi hotkimalla, jätti lukion kesken ja laukesi housuihinsa molempina kertoinaan tyttöjen kanssa. Ennen kaikkea hän halusi nopeasti rahaa saadakseen nopean auton ja sen nopeasti täyteen kauniita naisia. Kun ottaa huomioon, että Jami oli ulkonäöltään vaisu painos puberteetti-ikäisestä Kimi Räikkösestä, hänellä oli naisasioissa aika läjä katteetonta itseluottamusta. Ajotaitojensa lisäksi Räikkönen osasi seisoa käsillään, mutta Jamin mielestä jaloillaankin seisominen oli usein väsyttävää.

Jamin mielestä oli ollut onnenpotku, vähän enteelistäkin, että hänen etu- ja sukunimensä alkoivat samalla kirjaimella kuin entisen formulakuljettaja Jyrki Järvilehdon.² Jami esitteli itsensä aina »Zei-Zeiksi»

² Jyrki Järvilehto, markkinanimeltään JJ Lehto, lausutaan Dzei-Dzei Lehto, ajoi urallaan 62 formula 1 -osakilpailua. Hänen paras saavutuksensa oli San Marinon osakilpailun kolmas sija vuodelta 1991. Lehto oli erityisesti mären kelin spesialisti. Tämä oli ironista, sillä vuonna 2010

ja oli varma, että hänestä itsestään olisi tullut jäätävän hyvä F1-kuski, jos olosuhteet olisivat vain sen sallineet. Olosuhteilla hän tarkoitti vanhempiaan, jotka eivät koskaan olleet perustaneet hänen halustaan ajaa kilpaa autolla, vaikka jo verenperintökin olisi velvoittanut. Jamin isoisä oli ollut presidentti Risto Rytin ja tykistökenraali Vilho Nenosen autonkuljettaja jatkosodassa, kunnes nukahti rattiin ja hänen reisuunsa kävi moikkaamassa maksankärkeä.

Patalaiska Jami ei suinkaan ollut, koska laiska ei voi saada rahaa, ei hienoa autoa, eikä siis misuja. Hienolla autolla Jami ei tarkoittanut Chevrolet Camaroa tai muuta naurettavaa jenkkimuskelia vaan eurooppalaisen autoteollisuuden helmeä, Porsche Carreraa. Misuilla Jami tarkoitti Jennifer Lopezin ja Britney Spearsin näköisiä ja muotoisia naisia, ei mitään kaskeotteja.

Saatuaan ajokortin Jami meni töihin Mechelininkadulla sijaitsevaan Pizza-Cabiin. Pizzerian juustonkeltainen logo esitti neljällä ananasrenkaalla huristelevaa calzonea, jonka hymyilevästä taitoksesta retkottava salaatinlehti kuvasi vihreää kieltä. Juuri yrityksen autoiluun viittaava logo ja työsuhdekokikset (sen kuin

Järvilehto oli osallisena vakavassa veneonnettomuudessa, jossa hänen hyvä ystävänsä menehtyi. Järvilehdon omistama turmavene ajoi uima-altaan levyisessä Jomalvikin kanavassa (nopeusrajoitus 5 km/h) 86 kilometrin tuntinopeutta ja murskautui silta-arkkuun. Järvilehdon, jonka veressä oli juuri ennen onnettomuushetkeä alkoholia yli 2 promillea, epäiltiin ajaneen venettä, mutta hovioikeus hylkäsi lopulta kaikki häneen kohdistuneet syytteet.

löi mukin alle!) saivat Jamin hakeutumaan Pizza-Cabin palvelukseen.

Työskenneltyään kaksi kuukautta Jami tajusi, että kuuden euron tuntipalkalla hänen ikäisensä naiset uittavat hampaitaan lasissa ennen kuin hänellä olisi rahaa edes puhki ajettuun Porsche Caymaniin.³

Hän alkoi tuskastua.

Pizza-Cabin ravintolapäällikkö oli Ahmed Kenias, jolla oli tapana maata maailmanlopun fikseissä pizzauunin takana. Etuoikeudella oli biologinen syy: Ahmed oli kasvatusisänsä kuoleman jälkeen perinyt ravintoloitsijan duunin, vaikka ei kyennyt huume-harrastukseltaan juurikaan johtamaan pizzeriaa. Näytti huolestuttavasti siltä, että Ahmedin suunnittelema Pizza-Cabin logo jäisi hänen ainoaksi jäljekseen ravintolaliiketoimintaan.

Vaikka Jamia ei hiekkaneekerit – kuten hän arabeja mielessään ja joskus ääneenkin kutsui – paljoakaan kiinnostaneet, erään kerran hän vaivautui kyykistymään Ahmedin puoleen, jonka silmät olivat taas kuin pikimustat lammet, ja kysyi: *mitä vittua sä oikein vedät.*

Jami itse oli päihteidenkin suhteen melkein neutrit. Hän ei käyttänyt alkoholia lainkaan, koska vii-

3 Porsche Caymania valmistettiin Uudessakaupungissa Valmetin tehtaalla vuoteen 2011 asti. Keskimoottorilla varustettua Caymania on pidetty takamoottoripuristien piireissä aina selvästi Porsche 911 -mallia (ja sen seuraajia) vähäisempänä urheiluautona, muttei kuitenkaan suoranaishana pyhänhäväistyksenä kuten muinaista Volkswagenille suunniteltua 924-mallia. Sen moottori sijaitsi eksoottisesti edessä.

ni oli pahaa ja olutkin liian *suolaista*. Suolaista. Niin Jami sanoi, ja onhan olut vähemmän makeaa kuin kokis, johon Jami oli hulluna. Jos kokikseen voi kehittyä riippuvuus, Jami oli kokisriippuvainen, mutta huumeista hän ei tiennyt juuri muuta kuin että monella narkkarilla oli aids, mikä teki niistä yhtä ällöjä kuin homoista.

Siinä linoleumilla lojuvaa Ahmedia silmäillessään huumeet alkoivat kiinnostaa Jamia bisnesmielessä. Ahmed oli laiha kuin suolatikku ja aina muissa maailmoissa. Eikä Ahmed ollut lotkauttanut silmänsäkään Singaporen F1-osakilpailulle, joka oli pörrännyt pizzerian katonrajaan hinatusta televisiosta. Sellainen välinpitämättömyys puhui erehtymätöntä kieltään huumeiden vetovoimasta.

Kun Ahmed esitteli hamppuviljelmänsä Pizza-Cabin käytöstä poistetussa kylmiössä, Jami tajusi mistä äitelä tuoksu oli leijailut keittiöön ja senkin ettei Ahmedilla ollut elämässään muuta kuin huumeet. Mikään muu ei iskenyt tälle etuoikeutetulle, ei edes leveä vuode ja 56 tuuman telkku Suvisaaris-ton linnassa, saati se hohdokas ajokalusto, joka lepäsi käyttämättömänä hänen autotallissaan. Jos narkkarit ovat moisia ihmisraunioita, huumeet olisivat sata-varma bisnes.

Mutta Jamia ei kiinnostanut hasa tai marijuana, koska niitä olisi pitänyt tuoda maahan konttikaupalla ja niitä saattoi viljellä itsekin. Hän oli kiinnostunut ainoastaan kalleimmasta.

- Sitten sä tarkoitat heppaa, Ahmed oli sanonut.
 - Niin, mä taidan tarkoittaa heppaa, Jami virnisti.
- Hänen Porschensa olisi pian täynnä hyvännäköisiä misuja.

2

Jamin haave olisi tuskin koskaan saanut ilmaa siipiensä alle ellei eräs Suomessa toimiva teleoperaattori olisi tehnyt asiakastyytyväisyyskyselyä, jonka palkintona oli Maltaan-matka. Kyselyyn vastasi Jamin serkku Ella Joenhaara, 19-vuotias kirjallisuudenopiskelija. Ella ei suoranaisesti ollut tyytyväinen tai tyytymätönkään operaattoriinsa, hän ei miettinyt sellaisia yhdentekeviä asioita, mutta jos syö tonnikalaa, nuudeleita ja kiinan-kaalia päivästä toiseen, sitä saattaa unelmoida että riittäisivätpä rahat edes joskus kunnan ulkomaanmatkaan.

Ennen nettikyselyyn vastaamista Ella teki laskutoimituksen. Jos kyselyyn osallistuu tuhat ihmistä ja matkan arvo on tuhat euroa, arpapelillä hänen vastauksensa odotusarvo oli yksi euro. Se oli jonkinmoinen palkka viiden minuutin työstä, Ella ajatteli ja vastasi kahteenkymmeneenyhteen monivalintakysymykseen kommentoiden vapaassa tekstikentässä kriittisesti mutta rakentavasti operaattorin palvelua. Koska hän ei uskonut, että voittaja todella arvottaisiin vaan ennemminkin valittaisiin täyspäisten vastaajien joukosta, hän päätti palautteensa hymiöön ja arvioi

vähintään triplanneensa työnsä odotusarvon. Sitten hän nappasi tuoreen *Animalia*-lehden ja oikaisi itsensä lattiatyynylle tiikeribokserinsa viereen.

Animalian kansijuttu käsitteli koira- ja kissaturkisten tuotantoa Kiinassa, Thaimaassa ja Filippiineillä sekä tukkumyyjiä Saksassa, Italiassa, Ranskassa ja Tanskassa. Artikkelin mukaan Aasiassa tapettiin yli kaksi miljoonaa kissaa ja koiraa niiden nahan vuoksi. Yhden vaivaisen nahkatakan edestä kuoli vähintään kymmenen koiraa, jotka toisaalta olivat eläneet niin ahtaissa ja saastaisissa oloissa että lahtipenkkikin vaikutti armeliaalta paikalta. Ellan silmät kostuivat, kun hän avasi Macinsa ja napsautti käyntiin »järkyttävää kuvamateriaalia» sisältävän YouTube -videon, joka oli taltioitu Manilan liepeillä.

Kolme minuuttia myöhemmin Ella pyyhki maskaransa poskiltaan ja laski päänsä lattiatyynylle. Hän katsoi pitkään bokseriaan, joka oli pakahduttava näky valkoisine käpälineen. Kun Ella oli nähnyt Papan pentuna ensi kertaa kennelissä, se oli töninyt ruttukuonollaan oman ruokakipponsa heiveröiselle siskolleen, joka ei juurikaan osannut pitää puoliaan ruokailun aikana. Ella tiesi heti, ettei päästäisi isäänsä kennelistä ennen kuin sankarillista sisarkiintymystä osoittanut pentu olisi heidän. Siis hänen. Jostain syystä Papa toisti tempuaan yhä. Aika ajoin se kieltäytyi syömästä ja töni kipponsa emäntänsä jalkoihin.

– Papa, senkin höpö, mä maksan ruuastasi enemmän kuin omastani ja sä taidat tietää sen, Ella sanoi.

Mutta juuri nyt Papa ei virkannut Ellan puhutte-
luun sitä eikä tätä. Se makasi selällään kitapielet val-
loittavasti levällään. Se näytti ja kuulosti nukkuval-
ta. Se kuorsasi.

3

Haastateltuaan Ahmedia kylmiön nurkalla Jami
esitti pomolleen kutsun saapua hänen yksiöön-
sä Sammonkadulle jo samana iltana. Jami tarjo-
si Ahmedille kokista rakkaasta, sameaksi kuluneesta
puolen litran tuopistaan. Sen kyljessä luki punaisel-
la kohopainatuksella *Refresh Yourself*. Jamin mielestä
kokis todella oli niin virkistävää että ehkä Ahmedin
kaltainen narkkikin saisi sitä nautittuaan jotain liiket-
tä pollaansa. Ahmed naukkasi tuopista ja kysyi oli-
ko Jamilla mitään *päällä*. Jami katsahti epäuskoisena
farkkuihinsa ennen kuin tajusi mitä Ahmed tarkoiti.
Kysymys oli paha, koska Jamilla ei ollut mitään ja
hän tarvitsi tietoja Ahmedilta.

– Venaa hetki.

Vessassa Jami katseli kaikkea vähäänsä. Axen dö-
döä, Sebamed Clean Face -finnivoidetta, hammas-
harjaa sekä auto- ja pornolehteä pöntön vieressä. Hän
avasi lavuaarin alla olevan kaapin. Siellä oli kymmeniä
auto- ja pornolehtiä, mutta oli siellä aski Ibuxiniakin.

Ahmed istui yhä Jamin vuoteella miltei täysi ko-
kistuoppi sylissään, kun Jami tuli takaisin kantaen

kymmenen euron seteliä kaksin käsin kuin tarjotinta. Sen päällä oli valkoista jauhetta.

– Katos tätä.

Ahmedin silmät välähtivät. Hän nousi, mutta Jami käänsi selkensä, asetti setelin ikkunalaudalle ja käski Ahmedin pidätellä hevosiaan.

– Eka sä kerrot, miten mä saan yhteyden diileriin. Mä haluan mukaan bisnekseen.

Huumetukkuri Henri »Henkka» Sikiö oli siististi pu-
keutunut 26-vuotias kolapää, joka ajoi punaisella vuo-
den 1982 Corvettella. Jos auto voi olla lihaksikas, niin
Henkan »Vette» oli sitä. Sillä oli muotoja kuin lii-
kaa anaboleja vetäneellä bodarilla. Juuri Henkka oli
myynyt Ahmedille sata grammaa *kukkaa*, josta riit-
ti Ahmedin kaltaiselle myssyttelijälle lähes vuodek-
si. Seuraavalla kerralla Ahmed oli ostanut Henkalta
cannabis indican siemeniä, minkä jälkeen Ahmedia
saattoi luonnehtia omavaraiseksi hampun suhteen ja
Henkan näkökulmasta entiseksi asiakkaaksi.

Vaikka Henkka sortui liiketoimissaan usein lyhyt-
näköisyyteen ja tarpeettomaan kiivauteen, hän ansait-
si jo melkein neljätuhatta euroa kuukaudessa, suoraan
taskuun tietenkin. Silti hän asui yhä vuokrayksiössä
Kalliossa, koska kulutti rahat autoonsa, mittatilaus-
pukuihin, käsintehtyihin kenkiin, vesijetin venepai-
kaan Kaivopuistossa, kuntosaliin Aleksanterinkadul-
la ja kuumailmapalloiluun, joka oli hänen erityinen
heikkoutensa. Kerran Henkka oli noussut Nokian

mainospallolla Lauttasaaren ylle ja huutanut korista: *World is mine!* Se oli Henkan mielestä hienointa, mitä hän oli koskaan tehnyt, ja siinä hän saattoi osua naulankantaan.

Pääkaupunkiseudun huumebisneksessä Henka oli keskisarjaa. Hän pyöritti hektokauppaa eli myi korkeintaan satojen grammojen eriä amfetamiinia, kokaiinia ja joskus kannabistakin, mutta oli ainakin omasta mielestään siirtymässä pysyvästi raskaimpaan sarjaan eli kilokauppaan, ja vieläpä heroiinilla.⁴

Omin varoin loikka olisi edellyttänyt kymmenien tuhansien eurojen vapaata pääomaa, eikä pikkuylelliseen elämäntapaansa kiintyneellä Henkalla koskaan ollut niin paljon. Siksi Henkan oli turvauduttava rahoittajaan. Hän oli Pauli »Lemme» Lemmetty, moottoripyöräkerho Red Beards MC ry:n puheenjohtaja, jolla oli nahkaliivit ja toimisto Tattarisuolla.

Enää tarvittiin joku epätoivoinen, joka toisi erän maahan.

Jami tapasi Henkan Café Strindbergin terassilla. Henkalla oli mustat Dolce & Gabbanan aurinkolasit,

4 Heroiini katosi Suomen markkinoilta lähes kokonaan vuoden 2001 jälkeen. Syiksi esitettiin alkutuotantoon iskenyttä Afganistanin sota ja tuottajien halua hivuttaa hintaa myymällä niukkuutta, mutta suurin syy oli 90-luvulla aloitettu heroinisten korvaushoito Temgesicillä ja Subutexillä. »Teme» ja »Subu» ovat nykyään ainutlaatuisen suosittuja juuri Suomessa. Henkan hanke ei suinkaan ollut vähäisin heroinin paluurytinässä, joka alkoi vuoden 2009 tienoilla. Suomalaista lääkärikuntaa huolestikin uusi yliannostuskuolemien aalto, koska »kukaan ei enää osaa käyttää heroinia».

koska hän halusi olla *incognito*. Oli aurinkoinen päivä ja siksi Pohjoisesplanadilla kulki paljon misuja, joilla oli kuuma. Jami oli innoissaan mutta vain hetken.

– Mulla on sulle pötsikeikka, Henkka sanoi. Hän oli arvioinut Jamin nopeasti ja pitänyt näkemästään. Kundi ei erottuisi joukosta vaikka sytyttäisi itsensä palamaan.

– Pötsikeikka...

– Kama nieluun ja paskannat sen ulos.

Jami oli hiljaa, ilmeisesti aivan liian kauan, koska Henkka alkoi läimiä pöydältä nappaamallaan *Voima*-lehdellä polviaan. Leffoissa kaikki kunnianhimoiset, uransa alussa olevat huumekauppiat olivat hermo-kimppuja, ja Henkka samastui tiedostamattaan Tony Montanaan jo senkin takia, että Al Pacinon lailla myös hän itse oli lyhyt kuin saappaanvarsi. Vain suuret pomot olivat rauhallisia ja hänellä olisi sellaiseen asemaan matkaa. Maailma ei ollut hänen, *vielä*.

Jami katsahti syrjäkarein ylös kokiksestaan.

– Mä oksennan törkeen helposti.

Henkka löi lehden pöytään ja korjasi lasejaan, jotka olivat valuneet alas huomattavan lyhyttä nenänvartta.

– Sitten mulla ei ole keikkaa sulle. Sä et ole koskaan nähnytäkään mua, Henkka ilmoitti ja nousi.

Seuraavalla viikolla Jami istui taas valkosipulilta ja juustolta haisevassa laimeankeltaisessa Fiat Puntossa ja rahtasi americanoja ja calzoneja ympäri kantakau-

punkia. Vittu tätä elämää, Jami ajatteli. Suoraan sanottuna hän olisi halunnut ajaa seinään koko italialaisen maustepussin. Hänen otsassaan oli finnejä, jotka olivat seurausta ainaisista pizzalounaista ja jatkuvasta kokiksen latkimisesta, ja kuukauden päästä hän täyttäisi yhdeksäntoista eikä hänellä edelleenkään ollut näköpiirissä sen enempää saksalaista urheiluautoa kuin kuumia misujakaan. Mutta silloin jokin puuttui peliin. Ehkä se oli kohtalo.

Oli normipäivä Pizza-Cabissa. Ahmed tarkasteli rasvankäryn kattoon kirjailemia psykedeelisiä kuvioita ja Jami roiski oreganoa kinkkuananaspizzan päälle, kun hänen kännykkänsä alkoi hälyttää työtasolla.

– Zei-Zei, Jami vastasi.

– Tervehdys Jami, Ella täällä!

Jami irvisti. Soittaja oli hänen serkkunsa, jotain tutun ja tuntemattoman väliltä. He olivat tavanneet vain muutamia kertoja, viimeksi Ellan yo-juhliissa. Törröhuulineen ja läpätunkevan kirkkaine äänineen Ella oli näyttänyt ja kuulostanut armottomalta bailaajalta, vaikka olikin kirjoittanut ylioppilaaksi hyytävän korkein arvosanoin. Nyt Ella kailotti puheliimeen voittaneensa äkkilähdön viikoksi Maltalle ja Papa tarvitsisi hoitopaikan matkan ajaksi. Ja koska Jami ei epäilemättä kiireittensä takia voisi muuttaa siksi aikaa Papan luokse Riihimäelle, Papa voisi tulla Jamin luokse Hesaan.

– Tää on Stadi, ei Hesa. Ja mikä vitun pappas? Mulla on yksi ja sillä ei ole mitään asiaa mun hoitoon.

– Papa, senkin dorka. Mun koira!

Mähän en ole mikään koirankusettaja, Jami oli sanomaisillaan mutta sai samassa ajatuksen. Eikä se ollut pelkkä ajatus, se oli neronleimaus. Jamin nopean, toiveeseen perustuvan analyysin mukaan Ella oli käytännön asioissa aivoton hupakko, joka olemuksellaan suorastaan kerjäsi tulla huijatuksi ja hyväksikäytetyksi. Joskus nuorempana Jamilla oli ollut seksuaalisia fantasioitakin Ellasta, mutta mikä oleellisinta, hän muisti nyt Papankin, vaikeasti kuolaavan kiltin ja tyhmän koiran, joka ojensi käskystä tassua tuntemattomillekin.

Muodon vuoksi Jami kysyi:

– Eiks sun fajja ole enää elossa?

– Oli ainakin eilen. Ja tänään se on Lapissa. En mä muuten sulle soittelisi.

– Mä oon kiireinen ja sä pyydät tosi paljon. Saaks-mä pesää vaivanpalkaksi?

– Sovitaan, että mä en kuullut tota. Mä tarjoan sulle ainutlaatuista sisältöä elämäsi ja lavan kokista. Sähän pidät kokiksesta.

– Kiinni veti.

Kolme päivää myöhemmin Papa istui pää kenossa Jamin keittiökömerossa ja tuijotti ruskeilla silmillään, kun sen väliaikainen isäntä murskasi haarukalla koiranmakkaraa Rainbow'n tyhjäan jäätelörasiaan. He olivat käyneet jo kerran ulkona ja Jami oli ihailleen seurannut kuinka Papa oli kyykistynyt kurturuusu-

pensaan korvalla ja tehnyt jättimäiset tortut. Jami ei enää aikaillut vaan sopi Henkan kanssa uuden tapamisen Café Strindbergille vielä samaksi illaksi.

Tällä kertaa he istuivat sisällä, koska satoi kaatamalla. Jami pajatti heti suuren ideansa, sillä Henkka oli puhelimesta painottanut, että Jamin ei kannata häiritä häntä turhaan, mikäli halusi jatkossakin runkata kymmensormijärjestelmällä.

– Tää on herkkä keikka. Tätä ei saa mokata, Henkka sanoi D & G -pleksiensä takaa.

– Mä olen paras, Jami sanoi.

– Joo, ja ainoa. Onks sulla lemmikkieläinpassi?

– Mikä se on?

– Anti olla, me hoidetaan sellainen. Mikä rotu?⁵

Henkka kysyi ja kulautti tuplaespresson nieluunsa.

5 MITÄ SINUN TULEE TIETÄÄ BOKSEREISTA!

Toisin kuin Jami muisteli ja sarjakuvissa usein esitetään, bokserit kuo-laavat vain harvoin, vaikka niillä onkin huomiota herättävä alapurenta ja vahvasti nouseva kirsu, jonka ansiosta ne saavat nauttia poikkeuksellisen hyvästä hajuaietista. Hassua hännännipukkaa saati pelottavia teräviä korvia ei enää EU-maissa näe, ellei ole hankkinut koiraansa muualta. Koiran korvien ty pistäminen kiellettiin Suomessa vuonna 1971 ja hännän ty pistäminen vuonna 1996. Bokserilla on suora luonne, ja ne ovat kuuluisia uskollisuudesta isäntäperheelleen sekä pelottomuudesta omistajiensa puolustajina. Suomessa on noin 10 400 bokseria, enemmän kuin Kauniaisissa asukkaita. Boksereiden esi-isät on jäljitetty jonkin Kreikan Epeiroksen periferiaan, missä jalostettiin suuria vahtikoiria kodinturvaksi. Papa painoi rapiat 35 kiloa, mutta yli 40-kiloisiakin tapauksia tiedetään. Juovikkaita boksereita kutsutaan useimmiten tiikeribokseriksi, mutta Jami kutsui niitä »raitasiksi».

Täysi-ikäisten satu nuorista aikuisista, kovista huumeista ja karvaisista ystäväistä.

"Sarjakuvamainen ote pitää lukijan vastustamattomasti näpeissään. Verbaalisessa akrobatiansa ja laajassa lukeneisuudessaan kirjoittaja on aivan omalla tasollaan. Käsikirjoitus on ällistyttävä ja virkistävän räävitön: sitä lukiessa saa nauraa ääneen."

(Otavan nuortenromaanipalkinnon perusteista)

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 412893

84.2

ISBN 978-951-0-41289-3